

CLEOPATRA LORINȚIU

*CEAIUL
AMANȚILOR*

COLECTIA POESIS
EDITURA QUADRAT PRESS

Cleopatra Lorințiu, Ceaiul amanților
ISBN-973-95558-6-1

Culegere și machetare Grosu General Computing SRL
Redactor :Valeria Radu
Machetă: Ioan Niculescu
Tiparul :Fabrica de timbre S.A.București 1993

Scene de foc

bărbații odinioară iubiți, transformați
în imagini însoțite, cuvinte sacralizate
scene de foc din care mai rămâne
cărbone pentru crochiu.

un straniu efect de simplificare, culori
estompate și ce te-aștepti mai puțin
îți sare deodată în ochi, năvălește
pe ușa larg deschisă a odăii în care

totul e vrajște. bărbații
odinioară iubiți adorați inventați bărbații imaginari
plutind după grația inimii
pe deasupra celor adevărați, întinzând
plictisit o mână spre realitate. bărbații
pe care îi crezi brusc.

mi-e frică de mine.

explozii solare își lasă pre noi
nespusă, nestatornică oră. din trecutul aproape grăbit
nimic nu încheagă sângele artificial, amintirea

Sfâșiere

și voi, furnici buimace pe o masă
acoperită cu satin, trasee ciudate, neliniște
crudă, renunțare și teama de-a valma,
flacoanele cu parfum, iasomia
foile răvășite de așteptare. ce duminică, dragul meu,
atât cât așteptăm de la viață
o oră sfâșietoare -eterna gâlceavă a personajelor.

mireasma clipei
și vara, vara, lăfăindu-se în sandale
mânând furnica buimacă pe-o masă/
acoperită cu satin și-n neorînduiala ei blândă
timp /așteptare /se măsoară atât de greu.

Ceaiul iernilor viitoare

Lasă-mă să caut în inima mea
un rest de putere cât praful de pe pian
Să te strâng cu o suflare
ultimă și aproape perfectă

și-n acest strigăt să nu fie
nici disperare și nici curaj.
Nici măcar fiorul patetic al unei iubiri
care nu știe să-nceapă.

Flori de tei

Uscate, pe bibliotecă
pentru ceaiul iernilor viitoare. Și eu,
o Rostovă la fel de fremătătoare, dezacordată
în acest decor cu fotografiile copiilor mei.

Pâcla

frigul e iute. în apropierea de iarnă
hainele noastre se mai mângâie. vietăți
temătoare în amenințare difuză.

din umbră pot ieși dintr-o dată
pagini necunoscute.acuzatoare.pot
distruge echilibrul acela efemer.mocnite,
înțesate de teamă, rotie într-un mecanism
de ceasornic.

Cine ești ?

Ajunghi să mă-ntrebi, bâiguind în frigul iute.
Cine către tine m-a mai adus?

Suntem

vietăți adumbrite în pâcla
iernii continue, în blânda decădere a inimii
în putrefacția unui sentiment. Suntem
numai pagini albe și pagini negre,
amestecate, într-o spaimă a nopților iuți.

Iarba pisicilor

Atât de greu. Dar pisica
Știe găsi totdeauna iarba vindecătoare.
Aștept. Nu mai sunt taine.
Obosită de-atâta tandrețe mintea mea
s-a-nclaiat în borcanul cu miere
și totuși
uite-o fărâmă de ceară, o urmă suavă
din marele fagur, te poate
alunga în nesfârșitele căi iarăși și iarăși
să fii ora pierdută și ritm gratuit
lotusul preafrumoasei Sarasvati
într-o nălucire înmiremată.

Mușchiul suav al lăcustei ce sare
în imaginație șapte ani. Acel
mic parfum al freziei otrăvite de frică.

Iarba pisicilor o vei găsi, orb orb orb
În dimineața strălucitoare bâjbâind
exaltat printre poezii.

O ușiță nemernică-n minte

scriam ceva într-un caiet alb, lumina
filtra iarna durerii calmate. undeva
aparatele înregistrau furtuni aeriene. aburul
își făcea de cap deasupra ceșcuței.

și deodată

s-a prăbușit totul. cu o melodie. aceea,
amintirea italiană.

scriam ceva într-un caiet
alb. acum? acum zece ani ? zâmbești stins
în închipuire. nu mai ești.

te-ai pierdut. zece ani ca să-mi
recunosc singurătatea. în fine, zece ani ca să scap
spaimei de-a reuși. o să-ntrebi:

"ei, și ce-i cu amintirea italiană? ce rost
are ea printre atâtea nimicuri? "

nici un rost. ca toate nimicurile care-ți deschid
oușiță nemernică-n minte și pe urmădoar suferi.
iar aburul deasupra casei

E o frânghie

Ploi de mai

Vremea noastră acuma se stinge.

O topesc ploile, nesfârșitele ploi de mai. Singuri
în casele noastre atât de nefirești și tot
cu gândul la noi. Nimic din vasta durere nu-și găsește leac
și nici măcar tânguire.

Miezul nopții.

Dar ce stranie noapte. Cine să-i poată respira
aerul otrăvit?

Vina mea e că m-am născut .

Vina mea e că l-am născut.

Vina mea e vina sălbăticiunii luată drept pradă ușoară
în pădurile Măgurii Mari.

Vremea noastră acuma se stinge
sub nesfârșitele ploi de mai.

Așteptând

Visul e mult mai primejdios. Lumina zilei
îmi dovedește
că te-am pierdut pentru totdeauna.
Visul însă clocotește vinovat o speranță
ascunsă și dăunătoare. El
nu se poate resemna.

Privirea aleargă
în lungul străzii. Visul
vinovat și primejdios, pornește .
Un autobuz hodorogit cu traseu fix.
Într-o amiază geroasă de iarnă.
La fereastră și așteptând.

Nu mai pot suporta loviturile vieții. Aceea
care va veni prima, chiar părelnică,
mă va ucide.

Fervoare și claritate

peste umăr simt astăzi aceeași privire.fără ea
poate nici n-aș putea continua. existăm
legați/izolați/ prin forța suspiciunii.bruma se lasă

pe cercevele/acuarelă purificată. culorile
trec ușor una în alta/se combină și se atrag.
privirea declanșează asociații și poate
o nouă idee.am putea
fără această secretă/infiltrată convingere
că nicicând nu ești singur, că de-acolo,
de peste umăr
ochiul lui măsoară încetișor măceșele coapte?

una, două, trei, aici ai greșit, aici ai confundat
simțămintele eroului secundar. hai, încearcă
mai tare
cu fervoare și claritate.

de sus
din înalt, un fir de păianjen coboară spre mine.

pe el se cațără singur pe lume
gândul cel suplu, dintr-o dată salvat.

Lumina lunii

înfășată în satin crem
perna pe care-ai dormit chinuit
câteva nopți calde, perna pe care s-au prelins
poate visele tale contorsionate
visele în care ne-ntâlnim neputincioși,
somniașii
pe o stradă cu un scuter
ascuns în frunziș.

lumina lunii

să ia, să cuprindă
această față ostenită a inimii noastre.

Către care-ntinzi mâna tristă

tu nu încapi în aceste cuvinte / în
aceste-ntâmplări către care-ntinzi
mâna tristă. tu nu încapi în aceste
strofe sfârșite prin care
viața mea personală încearcă să se aprindă.
să ardă să istovească-n acele spuse
o durere fără sfârșit.

tu nu încapi
în această destăinuire
fardată voios după pofta clipei.

Evanescență

Nu simt vara. Agitația serilor
cu orchestră. Haloul mirositor, dungile
luminoase
adolescența fugită, irepetabilul ei frison.
Dansul, melancolia, iluzia răzleață
un pescăruș rătăcitor pe dig.

Sunt imagini pe care le-am mai văzut în oglindă.
Ale cui să fi fost ?

Acum orchestra e numai zgomot/
orele curg altfel/ mirosul sălcioarei
nu mă mai pierde/ și-aceleași lucruri
însemnate de fericire și disperare par numai
răstălmăcite aduceri aminte.

Duhul tău

demult s-a topit. A intrat în caldarâm, s-a
strecurat printre pietre, anonim, ecoul
vorbilor, nici cât aburul de pe dig. Mereu
ceva pe sfârșite, aproape urmă ștearsă
aproape indicibilă stare. Căldura ei sărată, briza

Un jeton

Dimineață. Ai ajuns. Descuie ușa.
Lasă-te-n vraiaștea blândă-a odăii. Un rest
de țigară. O crustă uscată, un mucegai
O himeră. Continuă. Continuă. Vorbește.
Aleargă, citește, cafeaua dă-n foc.
Telefonul sună. Minutarul se mișcă iute,
Să trăiești dacă poți fără ochii lui.
Și totuși ei îți joacă mereu în față
și totuși ei, lucitori, îmblânzesc
o continuă despărțire.
Și totuși ei te trec iute
dintr-o memorie-n alta. Să poți plânge
puțin în adorata singurătate. Și totuși numai ei sunt
iar restul doar un jeton
la o masă de joc. Îl așezi la-ntâmplare
Te ridici înainte de-a pierde, de-a câștiga.

La cazino un pescăruș s-a așezat
pe pietrele sărate.

În reflux

Ce ține peste timp? Ce mai rezistă
în refluxul vieții?

Un arbore cu păsări
și cu zarvă, un dicteu mecanic
martor al atâtor despărțiri? Ceva
din dureroasa clipă, din pângerea
unor secunde rupte, din fericirea
clipei clandestine?

Ce ține peste timp?

Rana, cicatricea, adumbrirea
acelor zile sfîșiate ?

Și-n liniștea de seară-nfrigurată
se aude

ultima zbatere de aripi
în coridorul orb.

Foarte încet

Unii pierd totdeauna. Unii
sunt firul de salcie răvășit de furtună.

Paharul răsturnat pe terasa pustie. Unii
stau mereu pe gheața care plesnește.

Ți-amintești? Ea, tinerețea
nu are vreo vină și cuvintele tale
abia azi prind înțeles de parcă
ar fi călătorit spre mine foarte încet.

Un clopot de sticlă

odată cu ultima măceașă
am azvârlit totul. culoarea, contrastul
din inima mea. e ceva ce firea
mai poate aprinde?
o mică înseninare, un clopot de sticlă
pentru curaj?

în struna lui clară e râul și poate
în înlemnitele amintiri, golful Chesapeake
aburit, prin lentilele fisurate.

oricât veți căuta n-o să stăpâniți
mica magie a amănuntelor. în cuvinte
întâmplări și similitudini. în abur. melancolie
în nume proprii și seri reci
cu accidente de stradă, iluzii marine
și plaje desfoliate.

oricât mă veți căuta. și-n pâlparea
înceată a serii, departe, într-un oraș
doar remușcarea vagă își face
cuib mic.

II.Ceaiul amanților

Demult, la castel

În zece ani un mormânt
abia se aşază. Rădăcinile încep
încet,încet lenta trecere spre altceva.

Atât de firesc.

Zece ani din care
ce-aş putea să aleg.?

Vapoarele cară
la fel mirodenui din Indii spre noi și
Mozart rămâne o posibilă şansă.

Biografia detaliată

la nesfârșit. Face semințe, face pui
începe să mă și complexeze. Și singură
la această fereastră, dezvoltând din imaginație
aceleași teme clasice.Dar atunci le trăiam.

În zece ani trupul meu s-a schimbat. Isteria
s-a topit sub atâtea recolte de caprifoi.

Au rămas gesturi mici, tresăriri speriate.

Primăvara reînțoarcerii

În noaptea rece, spuneai : „te iubesc,
ești slăbiciunea mea, ești călcâiul meu
ești o mărunță cicatrice, dar ești.”

Faruri rare
mă legau de realitate. O clipă alături.
Fusesem mereu?

Din adânc în adânc spre
ultima frontieră spre centrul nervos
despre care ei încă nu știu. Doar tu
îmi porți noroc, numai distrugerea lentă,
numai inciziile profunde, numai durerea clară.

Camuflaj

lui A.

După atâta înfrângere...

numai drumul cu tine
mi-a mai rămas. Încurajatoarea ta oboseală.
amintirile întrerupte. Viață. Moarte. Gloanțe

și infraroșii. Mereu pătura trasă pe geam.
Teama unei fisuri.

Ești astăzi o țintă?

Și iubirea noastră se va retrage din calea lor? O vom presa
între fișele unor cărți tainice

de nimeni deschise? Se va topi?

Un abur mic, neînțeleș de cei tineri
se scurge între dalele vechii curți domnești
unde doamna Martha scria, unde-ntr-o noapte
la cei trei stâlpi, mi-ai spus totul.

Un fasciol primejdios aruncat înainte.

Azi îl ajung, mă-nspăimânt.

Cât m-ai iubit

n-ai măsurat în scâncetul pașilor
noștri pe aleea domeniului.nici în zgomotul
valului, în ciudata lui fire din povestea lui Eliade.

cât m-ai iubit n-a-ncăput în cutia muzicală
din San Francisco, în mesajul scris pe oglindă
cu creionul dermatograf.

cât m-ai iubit n-a fost
vrajă măiastră, la noi la fereastră, acolo de unde
se vedeau două cruci roase și stâlpul pronaosului.

cât m-ai iubit s-a făcut strat de ierbi fragede
cerneală răsturnată pe masa de duminică

Între glazvanduri

liniștea aparentă a camerei
agonia ușoară o-ntâmpină. Ești
cu gândul la mine fără s-o recuniști.

Obsedat de aceeași comunicare
nevzută, desigur.și marea
atât de departe ... la fel, nevăzută. Și încrederea
noastră în care există ceva foarte vag: nici
contur,nici putere,dar totuși, noi.

Prin somptuoasele săli la madama reale
astăzi ne-am rătpcit. O secundă
de bronz, de cristaluri din settecento.
Între glazvanduri.

Și tu, dincolo de melancolieîn liniltea aparentă.

O visuri, cât sunteți
înseamnă că sunt.
Cât pulsați zadarnice, fremătătoare
pe un țarm ars.

Diez

„Într-o clipă mi-ai apărut în fața ochilor”

Pușkin

pe peron.cum ies din norul cel argintiu...
or să-și schimbe și glasul.cerneala
aceea vrăjită le va rămâne încă o zi, două
pe degete.

Se întorc chiar acum

la viața veche. Totul sună într-un anumit fel
ca tradus dintr-o limbă uitată.

Și care sunt cei reali? Și care-i minciune
care granița grațioasă a visului ?

Punctul în care iubirea și disperarea
dansează samba într-un film cu Sarita Montiel.

Cum ies din norul cel argintiu ?

Pe cărarea pierdută, pe micul pariu al durerii
surde. Pe imaginea unui tren ce zvâcnește.

Iar norul

se ridică sus, sus, sus, peste muntele
ruginiu, spre înalt, să se piardă de tot

în ziua scurtă.

Naivă (XX)

Pînă la urmă un înger va abdica.
Îngerul mezin mă va strînge.

Sfâșiată/epuizată/voi mai ajunge
pe aleea cu didiței, în fața castelului rece
cu palmele pline de sânge.

„până la urmă „ nici nu va fi.
Doar o părere, mereu o părere.
Până la îngerul îndurător
sau picătura de otravă dizolvată în miere.

Caut băjbâi, pipăi cu disperare,
sfâșii, mă sfâșii, m-am sfâșiat.
„până la urmă” este doar o poveste
în care am înnebunit și-am uitat.

Iată că moartea poate fi aurie. Masca ei
nu mă sperie. Nimic
din tainele putrezirii
în fructul care se pârguie.

Mogoșoaie, iunie 1980

Nici o vinovăție

De teama aceasta/o perlă rară/
am vrut să mă vindec: am spus altora
povestea ce-ar fi putut fi numai a noastră.

Ca un sonet fragil fugit dintr-o carte veche .
Și tot ce trăim părea numai o pagină retrăită
tradusă stângaci
dintr-o italiană veche.

De teama acestui clinchet argintiu
și parcă nepotrivit. Cuvintele
altora rodeau ziua fragilă și mai cu seamă
nimeni n-avea nici o vinovăție.

Timpul golfului

azi,mai aproape cu o palmă
întorcându-mă în fugă.

Ecoul vechilor poeme e încă viu.
De ce mai arunc aceste neliniști în văzul lor?

Nevoia bolnăvicioasă de-a spune...

și azi,în sfârșit,imaginează-ți, mai am
atâtea să/ți mărturisesc:destăinuiri mărunte
pe care n-o să le-ascuți.

*

refacem traseele unor ani ?

Prin ploile reci/prin neîmlinite/
icerte amieze.aceste străzi străbătute.vechiul
cartier evreiesc.pașii noștri trăiesc.

Praful neliniștii
nu-i înghite. Povestea Bagdadului o spui azi.

Alături de mine, în singurătatea perfectă
vorbindu-mi.

O poveste din viitor...

Solitude

E prea târziu să mă gândesc la tine
ca o reîntoarcere la o vârstă
căutând în cutia verzuie a violinei.

E prea târziu și cele nentâmpalte
au pătruns de acum într-o zodie depărtată.
Acolo nu le mai putem ajunge.
Acolo nu ne mai putem ajunge.
Sau chiar ajungându-ne nu ne vom putea
recunoaște.

Va trece

vântul de seară prin părul tău.

Voi păstra strunele rupte

în albumul melancoliei.

E prea târziu să ne putem găsi. În camertonul
mut au năpădit ruginile, praful. În paltonul
din păr de cămilă foiesc molii și tu
privești sever din fotografia ta preferată
sortit unui fel de tristețe
la o margine, undeva.

E prea târziu să am puțin curaj
altfel decât în somnambula mea îndrăgostire.
La lumina dimineții fulguite. Rămâi liber
căutând un diez pierdut, o sfredelire foarte
veche, printre amintiri. O filă anume
în acea „Solitude” cu scoarțe rupte.

La ora sticloasă

Lângă soba de teracotă!

Parcă

zâmbim stângaci și suntem
numai o oglindire. O etapă
fugară în prefacerile succesive. O
fotografie cu margini zimțate, strânsă-ntre degete
în singurătatea bună a orei șapte.

Pescărușii

albi taie aerul răcoros

păsări atât de pure

.

Și ora sicloasă, perfectă, o etapă fugară.

Îndrăgostire

dimineața m-am gândit la cuvinte
cu teamă.

Toamnă proaspătă
ce-mi aduci azi?

În ghiocul tău rece
răsună o mare uitată demult.

Iar eu călătoresc deasupra norilor
acolo unde numai nemulțumirea
lasă în sângele lui, un dor nenumit.

Da ,da, ceva nenumit.

Cu suferință, cu depărtare
cu viață uscată și puțin vis

cu clinchetul unor clipe
și râsul unui copil.

Astăzi m-am gândit la tine cu teamă tandră.
Cum te transformi încet-încet din el în tu
din abstracțiune în mână caldă.și dragostea
noastră, înainte de-a fi, m-a luminat brusc.

Însorita agonie

1.când fiecare zgomot era până la urmă
o simplă durere. mâinile umede
le ștergeam la-ntâmplare.noaptea
semăna dintr-o dată
cu o harpă pe scena goală.

2.visului meu îi rămîne o resemnare
de care într-un fel se va chiar îndoii:
se mai desfășoară de pe degete încă o iarnă.

dacă așteptările nu se-mplesc, pot rămâne
pure,intacte:un fel de refugii cu iarbă nouă.

trupului meu îi este aleasă o altă temă. vasta
închipuire ne va îmbrățișa după ce vom fi spus totul, totul.
Copilăria, adolescența, din nou pândiți de-o imagine.

Nu voi ajunge la tine nicicând.

Nici măcar cu gândul nu voi ajunge.Imaginația

(ea totuși modelează după real) va renunța.

Doar trupul, înfiorat.

3.post-imagini muzicale și stranii.în final
o cutie încrustată în fildeș. plină cu măslina
fosforescente.(regina știuse să moară).

Și acel Istigkeit nu e chiar vipera prelinsă?

Până acolo, explozie de nervi aurii.

4.dimineața ochii tăi erau ptrezi.
te mișcai din nefericire în nefericire.
mereu foarte obosit ca de-o otravă continuă.

mereu foarte singur.

era aceasta o lecție anumită? Se cădea
să învîț din slăbiciunea dimineților umede/

și unde e Regina Orhideelor? ai uitat-o?

culoarul lung, o primejdie semiobscură,
cu uși multe?

poate totuși găsești un punct pentru sacrificiu
o casă pentru curaj.

5.cu abstracțiuni și simboluri.și provocarea
pe care mi-o aruncă această clip.tristețea

apare din te miri ce.gândul
aleargă te miri unde.dimineată înzăpezită.

ce apogiatură frumoasă...și soarele,cum aruncă
pete de-nțelepciune pe fereastră.ai
fi râs acum pregătind cafeaua turcească?
ai fi râs?

6.bândețe-ntruchipată, vii
deși vremea hiacintului pare atât de departe.
Din lectică te prelingi foarte lină și precaută.
Dar voi fi oricum în brațele tale.

Desprindă-se crusta, sufletul palid
sclipind încetișor să-mi aducă dorință
de un nou început.noua rană nestăvilită
se-arată: plăcerea de-a suferi.

Blândețe-ntruchipată, stăpână slugarnică, duci
din tresărire în tresărire același timp al meu.

Fă cu mine ce vrei. Amețită sunt azi
ca atunci, pe vremea hiacintului

7.desenată doar pe jumătate,
stăncuța și-a luat zborul.
nerăbdătoare de viață și moarte.

A fugit de sub creionul cel visător,

De abur

Iată-i. Împrejur. Cum se mișcă. Perseverează
mă chinuie. Treptat îmi risipesc și puterea.
Iar tu ești aproape de reușită:
mă gândești ca pe o problemă de timp. Judecând
din dormitorul tău conjugal. Derulezi
pe peretele dinspre nord
diafilmul obișnuit : anii fărămițați.

Pe strada perfectă, în casa perfectă.Unde
scrisorile se fac de abur și vrajă.
Apoi în odaie miroase a tutun olandez.Gândul
tău se întoarce la pipa pentru care cineva foarte demul
a tăiat rădăcina de trandafir.

Rugină

am început să trăiesc ca o bătrână.
mereu în trecut. dimineața păstrez pe buze
până târziu, gustul aceluși timp. memoria (atât de vie!)
desenează exact zilele.

 ele nu sunt nici măcar
neobișnuite și uneori le re trăiesc vorbind ușor
de una singură . la un moment dat apare un prag.
într-o clipă totul devine
insuportabil,
greu de-nchipuit.

 rugină vieții departe de tine
 mi s-a depus
 pe artere.

Cu gândul la mine

Poate ești cu gândul la mine
într-un colț de vară
itsovit de căldură când din încremenire
ne-am dezlipit și pornim
spre viața dinainte.

Ce anume
să-mi poată face gândul tău?

O aură de răcoare, o strângere de inimă
o teamă, un declic fantezist?

Poate pleci cu gândul la mine
și-n locul trupurilor noastre puțin plictisite
umbra adevăraților amanți ,lipită de ziduri

va mai veghea o seară.

Caligrafie

Nisipul fin al acelei iluzii s-a și depus.

Poți să-ncerci?

Ziua de azi, o pedeapsă
a apelor. Nimeni nu vrea să te-ajut
î dezordinea obositoare a firelor de ceai
nu te pot regăsi.

Cântă cântă

un magnetofon caligraf al stărilor noastre.

Ce victimă pură acest copil târât prin dosare/azvârlit/comparat/ochii lui
negri/rotunzi
ce-ntr-o zi vor afla.

III.Prin cuvânt și închipuire

Pomul de Crăciun

în brad sunt zaharicale ?bomboane
smochine,cofeturi în staniol? O , nu
în brad sunt doar globuri ciobite.din ele cad aşchii strălucitoare.
Te pot numai însângera.

Copil mic. Copil mic şi prost.şi-n vremea asta
numai ură. Neputinţă spasmodică
însoţeşte mirarea ta pură.

În brad

e numai tăcere, numai sclipăt rece
în brad e un fel de înfrângere,teamă uscată
ân brad e o lungă poveste pe care
n-o să ți-o spun.

Prin cuvânt și închipuire

Am zburat astă noapte peste cercul polar
Steaua navigatorilor veghea. Zgomotul
de fond al motoarelor. Am zburat peste insula lui Cortàzar
apoi peste Africa , spre Gedah
cărând pelerinii la Mecca. Am zburat
cu tot sufletul înăbușit spre Karachi. De la Awari
priveam iarăși oceanul ? Eram eu ?

Era proiecția ta?
Iluzie sau răstălmăcire?

Dimineața cu musonul în față, către Hanoi
Mâinile-mi miroseai a ceai verde și curry .
Ridurile mele prinseseră praf tibetan și nimic
nu era mai dulce ca melancolia.

Orice vis împlinit
mă ucide puțin.
Am zburat și culoarea zădărniceii
e alta, până acum neștiută, și culoarea fricii e alta
așa cum eu, prin cuvânt și închipuire...

Așa cum ești

Așa cum ești alături, cum dormi
în noaptea de iunie când picurii se preling
pe salate-n grădină, pe bobocii de crin
care-așteaptă să-și risipească ,âine,
poimâine parfumul într-o piață aglomerată
așa cum respiri,cu brațul stând
sub frunte, cu fruntea ușor ăncrețită
cu pielea ta lină bronzată de ziua ecuatorială
așa cum ești

 cum îmi dictezi fără voie
ritmul somnului tău,
așa cum pândesc
 miezul nopții
cu disprare ușoară și nădejde minată
(că zbaterea asta n-are sfârșit,că este
obositor de tenace, ca marea)

așa cum ascult ploaia/resemnarea căldurii
de peste zi.așa te aud și te știu:cum totul
nu-i decât prada nălucirilor ,cum orice
amănunt la nesfârșit repetat capătă
alt sens,
o cu totul altă putere/devine
cerc vicios/devine pierdere
propria victimă, cu pielea lină, bronzată
 de ziua ecuatorială.

Vaccin

Pe o adeverință de vaccinare . Cuvinte aproape buimace acum se lipesc. O mână întinsă spre primăvară. Te aștept? Imun astăzi la holeră/friguri galbene /și poate la o nouă iubire.

Te-ar surprinde,
ca această vrabie ce se zbate în portbagaj.

Cum nimerise acolo și care e rostul meu:Și care0ar fi fost microbul ce-ar fi putut să te prindă fără vaccinul inoculat ?

Și mai cu seamă aceste resturi de gânduri vlăguite ce-așteaptă să le credem într-o clipă chiar viață?

Ceva anume simt acum c-am pierdut.târziu, când viața începe ăncetilor (între două și trei) să nu mai conteze.o ultimă vagă putere a ruinării.o tentație caldă de-a sări la trambulină în acest bazin gol .

Flash-back

"Îți alungă scânteia, ferește-te" spuse el
rezemat de galantar. Rinichi, mușchi de vacă,
roșii grase și mai ales spaimă,
spaima mea însoțită.

Scânteia, scânteioara mea alungată, frica mea
goală. Fără echivoc. Dormi în patul alb.

Tineretea de care-ți bați joc, aproape trecută,
cireșele albe din care-n vara aceasta
nici n-ai gustat.

Cu iarbă nouă

Mozart. Ceva de nesuportat. te urăști
te simți mic. Pierdut într-o stare desperecheată.
Din tot ce visai pe atunci la castel
a rămas numai groapa cu var.

Te invoc azi cu absurda speranță-a salvării
dar rămâi
un mormânt acoperit
cu iarbă nouă. Lăcrămioarele
ce ți-au crescut

n-au mâini să-i împiedice.

Vin vin: Ce muzică stranue
ce instrumente sterilizate
nichelul lor rece îmi zăngăne în memorie.

Rimelul și fardul de pleoape
întinse pe obraji. Ce mască de clown,
ce lacrimi albastre.

Sclipățul

și dacă-ar rămâne numai
scilățul zilei
coridorul luminos
al unei duminici de toamnă
prin carebtrece iute
mesagerul grăbit al efemerului?

Într-un foișor răcoros

în fața durerii mele
nici măcar nu clipești, ce ciudat
te-am ghicit astă seară
în pâsla senzației.

Gândul e-o viperă ageră.
Pândește
un mic rest de iubire...

nici viață, nici granița morții
nici dantelele doamnei bîtrâne
și nici singurătăți măcinate.

Într-un foișor răcoros te-ai retras.
Te păstrezi. Îți ajungi.

Vântul bate cu ochii închiși.

Air field

Realitatea, atât de dezordonată! În aer
e o fierbere cu fluturi și puterea
de-a reîncepe mereu. palma întinsă nu tremură.

Prin satelit
vocea ta ajunge la noi, ești vis,
ești cântelul lui Solveig.copilul
a răsturnat zaharnia.
Zahărul s-a risipit.
Un pumn de cristale mici.
Vor ademeni furnicile.
În aluni, mierla cântă
suavul ei cântec.așteptare dulce și galmenă.
Și singură, singură, mă auzi?
Singură pe platforma imperioală a unui
omnibus, cândva.

Și-n vremea asta străbați
spațiul care mă-mbată. Ciudata lui realitate.

Trupul lui firav

un nod făcut de cineva, cine știe când.
Un nod de ață, uitat acolo de vreme.
În cutia cu șerpi albaștri de la Hanoi.

Un nod în dimineața oribilă, strălucitoare
în dimineața care mă-nghite. apoi sila imensă
încăpătorea grădină a despărțirii.

Și-ntre noi
museul își lasă semnele , și-ntre noi
o depărtare ce crește. Și numai gândul, aruncând
trupul firav să te atingă
să-ți lingă mâna, neputincios. Și numai el
aruncat dimineața, pe plajă de
neobositul val indian.

Abur

și oboseala e un rug
pe care arzi încetișor
în aburul primăvărat
pedeapsa mea pare un mit.

Și oboseala e o moarte
străină de culcușul ei
purificare îndoită
într-un aproape straniu schit.

Oasele mele, sfărâmate
mintea mea pierde, lunecoasă
pe pajiștea dintre senzații
copii se fugăresc râzând.

Stau așteptând un semn anume
iluminată de-o nădejde
și oboseala se prelinge
prin sufletul descoperit.

Cum renunț

atât de obositor, asediul zilnic .
uscăciune și usturime-n gâtlej.
gripele lui april?
mă retrag din fața voastră.

sunetele mă urmăresc, vocile
îmi ard timpanul , pe fundul sufletului
de două degete, drojdie.
 chingi pe tâmple,
plumb în picioare, mă retrag ,mă retrag.

tu nu vezi cum renunț,
cu grație superficială
poate chiar cu feminitate, pe o muzică
numai bună de tonomat
într-o doară, în apropierea tăcută a serii.

Orice vers e o predestinare

la strălucirea ei aproape bolnavă
nu mă pot aduna.

Ceva nenumit nerostit un falset al nopții
de vară o sânziană rătăcită printre blocuri

valul parfumului romaniței la fabrica de plante medicinale

“un motor zbârnâie noaptea-ntreagă”
în sfârșit orice vers e o predestinare

orice spunere are un drum al ei, orice
teamă ajunge odată la lecuire și de aceea
nici nu sper nici nu tremur.

Doar ușor
strâng între degete o cireașă albă
cu gândul aiurea, la o replică din Albee...

Destăinuire

Ți-aș fi arătat orașul în noapte :
luminițele aprinse dintr-un cod pe care nu-l știm amândoi. Pasiunea
hieratică. neputincioasa imaginație, caldă.
Cum înaintăm alături prin iarna lichidă.
Cum doar pentru tine glasul meu era fals:
asprit, înfundat
de teamă că m-ar putea trăda.

Café concert

În vis valsam pe mozaicul terasei. Cineva
din boscheți, mă pândea. Niciodată
bucuria n-a fost întreagă. Norul
cel mic o umbrea. Rochia
vaporoasă li ipoteticp
merita să fie agățată-ntre-un gard.
Nu-i nimic. Aceasta a fost numai viața. De pe
acum siumt aura umbroasă și fără egal
inexorabila ei apropiere.
Despre
o neobișnuită persistență-a durerii.
Acolo mă voi întoarce. Paturile de fier
care scârțâie. Jaluzelele albe.
Zăngănitul /stridența/ neputința dimineșilor
lente. O graniță care pare că nu-i. O sfidare
cu miros de analgezic prea slab. Lunecă lunecă
prin tunelul acela sărat
strivit ca din întâmplare la un semnal.

Nopți tăcute

Vine o vreme când prietenii
Nu te mai sună la trei. Nu-ți mai povestesc
La telefon, grave, iremediabile întâmplări,
Păcate de dragoste, revelații. Vine o vreme
Când nu te mai sună nopțile, nimeni.

E vremea-mpăcării,

Când furtunile sunt numai pe mări interioare
Când observi crizantemele fanate.

Când ceva tragic e ceva indecent. Când

Nimeni nu e de vină.

Încet , încet te ocupă timpul galactic.

Un bolid depărtându-se de neliniștea

Pe care ar putea s-o explice. Vine o vreme

Când îți poți aminti

Lacrimile fierbinți.

Invincibil

degetele mele-s pătate.
la pomul cu toamnă.
am ajuns azi. topită
de parcă în suflet crescuse o Cretă fierbinte.

și Utopia aceasta mă soarbe și mă-nspîimântă.
Himeros, cel invocat de Sapho
îmi culege azi numele, îmi calcă azi umbra. Vino
și dăruiește-mi piunctul fix. rezemat
de sufletul meu
vei mai trăi nouă vieți.

Pastel

te aperi de ceață. te aperi
cu doar neputința impură-a cuvintelor.
câteva rupii plătite într-un bazar.
îneecat de căldură . e ceață /e pâslă în minte
e frig. aproape plătită mea viață
prin tine acum o strig. și prinde
ce poți din căldura acelor irepetabile seri.
imaginea viorie a golfului
viața pierdută de ieri

Din memorie

De fapt nu știai.
Fascinația nu-i binefacere.
Blândețile tale îmi răsăreau din memorie
Visul acela se-mpiedicase. Era un vis pământean
despre glorie. Ca un ou călduț
într-un cuib neștiu
n-o să afli,, n-o să-nțelegi.într-un colț
de trecut ,într-un alt prăfos undeva
ca o dovadă de jertfă continuă
pomul de Crăciun mai ardea.

Au fost ani de iubire

dar nu la ei gândesc. nu la zgomotul ploii.
nu la ecoul acelor combinații de elemente. Nu
la ce nu cutez.au fost ani de iubire
și ți i-am povestit într-o oră. Frigul
tăios ne lăsa un spațiu pentru enigmă.
Maria Clara ne făcea revenențe ,un balet
infantil,insidios și sublim pe nisipul umed.

Lacul secăt, copacii goi. Atunci
parcă vedeam casele dimprejur
pentru întâia oară.

Refugiu

muzică-n căști .vine din însorite peninsule.

poți să iei cuvintele mele
banda magnetică/ imaginea mea
manuscritele /amintirile /adnotările
poți privi prin ochiul fals al șacalului
poleit. poți descoase firea mea, vorbele
convorbirile telefonice, poți
răsturna aparența ca pe-o unică pernă
și-mprejur să se-mpărăștie pene răzlețe.

ora de somn a copilului e-un prundiș călduț
pe care mă-ntind singură cu ochii în cer.

Numai frezii

aşa cum le văd.împrospătate de
tăcerea nopții. o vreme
în suflet am mai purtat numai frezii.

Apoi, din sporadică,amintirea s-a instalat
dedublându-mă.după aceea
coridoarele fricii, demonetizarea
cuvintelor .și-n sfârșit iarăși eu,
nici învins /nici învingător .
cine
picură azi în suflet miere/venin?

Fugară

spiritul lui colinda către fruntariile deșarte.
acolo nici gânduri nu se aventurau.nici
vise mărunte. el nu mai vroia,
el nu căuta,el nu era decât renunțare
pură, iridium oarecum divin
uitat într-un penar alsacian.

el nu era
decît dramă disimulată, un fel de prison
pentru șovăielnici, un fel de rîs sfâșiat.

Cândva ți-o vei aduce aminte

între colțul balconului și blocul
din marginea cartierului
se vede câmpul. cinci centimetri de orizont.
câteva zeci de metri de realitate.
uneori cețoasă, difuză alteori .

pictată minuțios în lumina clară. Îmi spun:
ai aici o palmă de orizont. cândva ți-o vei aduce aminte
o vei evoca
o vei strânge-n cuvinte ca gispodina
căpățânele verzilor în plasa cu ochiuri mari.

Anamorfoză

primul cuvânt e durere tăioasă/apoi obișnuință
înlemniri de o clipă. Răni mici, mici.
Ce te face să speri?strângi din dinți
într-o liniște aparentă (se plătește
atât de scump) vraful filelor albe
pură amenințare a singurătății. Nu ești tu

nu sunt eu

un oboi într-un concert de Alessandro Marcello
(îl confundă o lume-ntreagă !). Apoi
o clipă de spaimă. "am fi putut reuși"
totul se întâmplă pe o terasă.

Vântul

răstoarnă paharul acum gol. Acolo unde te așteptam
sprijinită de parapetul umed.

Să n-o numim

*„Știu din experiența mea personală
că spre mijlocul vieții un om se află
în fața a trei alegeri posibile: să nu mai scrie deloc,
să se repete cu, poate, tot mai multă virtuozitate
sau, printr-un efort al gândirii
să se adapteze acestei vârste de mijloc
și să afle un alt mod de a lucra.”*

T.S.Eliot

Să-i spunem pe nume? O, nu
cu simțul acela burlesc, aproape de limita
parodiei. O durere de șansonetă
o acutizare manieristă.
Să nu-i spunem
într-un fel anume, să nu-i spunem pe nume,
cum vrei tu, cu trena ta invizibilă,
cu întâmplările și poveștile câtorva sute de ani
acumulate obsesiv în memorie,
în porii tăi umezi,
în fruntea ta încărcată/senină

în degeneresceța ta.

Îngrămădită în amănunte
în gesturi și pulberi lunare.

Să nu-i spunem în nici un fel
cu aproximare orientală, să n-o numim
la picioarele felului tău de ființă

un joc tandru, copilăresc, pe lamele de cuțit
o răsturnare în hazard a emoției

întârziind mereu și peste măsură
la o întâlnire esențială. Și ce poate fi
totuși esențial la mijlocul vieții
(cu gândul la Eliot) ...să nu-i spunem pe nume

să n-o recunoaștem /să n-o invocăm
nici atunci când dincolo de jumătatea nopții
ne învinge.

Niște necunoscuți
care caută prin orașul ce doarme cald.

Discontinuitate

Jocul cu scoicile: pe brațul fotoliului
băiatul le-nșiră. Se joacă
de-a magazinul de scoici. Din cele de la Salinas
picură pe covor nisipul dezamăgirii
Rapana Thomasiana de la Vama Veche, într-o
vară cu imortele liliachii/ pe-un pian
cineva cântă la întâmplare? /vântul?
Copilul le-mparte
în prețioase și sparte, sidefii, rozulii, aurii.
Nu s-au învechit. Intacte
luate din valul Pacificului, aduse aici
în liniștea aparentă a bibliotecii
printre atâtea cărți și bomboniere
de porțelan/ băiatul ascultă în ele vuietul
misterios, depărtat/ așa cum cuvântul
evocă viața.

și totuși, de ce totul se întrerupe? De ce nu
pot gândi/ limpede/ simplu/ atât de clar

Rugină

am început să trăiesc ca o bătrână.

mereu în trecut. dimineața păstrez pe buze
până târziu, gustul aceluia timp.

memoria, (atât de vie!)

desenează exact zilele. ele nu sunt nici măcar
neobișnuite și uneori le retrăiesc vorbind ușor
apare un prag. într-o clipă totul devine

inspuportabil,
greu de-nchipuit.

rugina vieții departe de tine
mi s-a depus
pe artere.

Atingere

*în amintirea prietenului nostru,
compozitorul Mihai Moldovan*

am venit aici să-nțeleg dacă durerea aceea există
și dacă mai este ea fragedă.dacă
mai este ea biciuitoare/șfichiuitoare
cum ieșind la zăpada-nsorită
 ghețușul fosforescent .din trecut
desigur, forțează ceva.
 desenez cu vârful piciorului
pe zăpadă.chiar eu
 desenând,surâzând ușor
atingându-mă cu lipsa de pudoare a vieții
de amintirea aceluia mort drag.

Pe pod

lumină și umbră- întâmplare de viață
întâmplare de piatră și întâmplare de moarte
orașul acesta e însuși timpul
patina melancoliei
gesturile nemuritorilor zei.
măreția, pinii misteruioși,
terasele cu oleandri, lampa aprinsă
într-un timid început .

cine ești?
cine sunt?
cine putem fi ?
un strop de iubire vie
la picioarele împietrite
ale atâtor zei.

Roma, 29 decembrie 1991

Ce jertfă mai caldă

ultimul pahar de cristal
s-a spart într-o seară cu ceartă.
el venea
dintr-un deceniu al remușcării și de altfel
l-au spart copiii, în joacă.
ce jertfă
mai caldă, ce sfârșit mai firesc.
n-o să-mi pară rău. amintirea ta
nu mai doare.și de fapt nimic nu mai doare.

tandrețea copiilor vinovați.
mângâierile lor precipitate.

Buimacul timp
au rămas doar fâșii răzlețe
după buimacul timp.
Gata,s-a isprăvit. Amintirea
norului ce cuprindea pădurea fantastică
precum într-o veche poveste germană.

Nu trăiesc decât în trecut.
Buimacul timp își ia acum
tăcuta revanșă.

Un pas mic

sub palmier și în noapte. liliacu
zbura negru (aripi fâlfâind, Azucar Moreno
și cântecul acela de coracon.) aloe , parcita,
copacul de mango și-acel câine mic alergând
între noi, ducând mesaje necunoscute, dacă
pot învăța ceva nou , dacă pot vibra încă odată
e timpul de vină .atotputernica lui curgere,
deodată tandră pentru noi doi.

Undeva ,în incomparabila selvă,
într-o fotografie ,într-un automobil
rulând lin peste munte, în golful Caribe,
când de la fericire la deznădejde faci un pas mic.

Jiguerote, august 1991

Ucigătoarea tandrețe a despărțirii

scrisul meu a început să semene cu
scrisul tău. caligrafia - odinioară impetuoasă !-
s-a domolit. năvala aceea (a tinereții nebine)
s-a stins.cine suntem? eu și tu
un amestec indicibil/nefericit/un refuz
al durerii.pe un țărniș stins
șase ore de încercare.

și literele. ce curioase pot fi !
foile mele îți poartă azi scrisul de parcă
ai fi aici

azi, când și cenușa-i mai vie decât
sufletul gol.
ea păstrează căldura
focului care-a fost

Încă o întrebare

Grăbiți trec astăzi pe lângă mine.
E un val, o hipnoză, o linie a ă naintării.
Sriu mesaje, le pun în sticle, le-nfnd
le presar cu ceară roșie. vor rezista ele
pe mările ce se vor naște?

Trepte

și totuși va trebui să trăiești
chiar singur, chiar trist.
chiar absent.

pentru că, o, viziunea mea tulburătoare!
nu ești tu un miraj
nesfârșit?
nu te pot urma, nu te pot atinge și nici urma .
nu pot trăi fără tine/cu tine.
Mâna tremură, pleoapa se-ncarcă
gândul se-nvârte în cercuri largi.
Aerul dintre pini și oleandri e îmbâțat.

Aceste trepte duc toate
din tulburare spre liniște.

Roma, 25 decembrie 1991

Punct de fugă

închipuiește-ți o vânătoare de rațe pe lacul Kim
lumina dulceagă, foșnetul rogozului, câinii.
Și-ntâia oară arma încărcată, grea, pe braț
o povară ciudată.

Stai acum cuibărit lângă propria umbră

desprins de putere ca niciodată. Decupând
cuvinte fără-nsemnătate din memorie.

ce poți face mai apoi cu ele?
să te schimbi? Să te bucuri?
un strop de speranță devalorizată
și pitorească . o bancnotă din timpul războiului .
o metaforă folosită de Milton. Și ce simți ?
un val de neputință interioară?
O simplă încredere încercuită de-o teamă ușoară.

Lalele roșii

Ce să-ți spun ? Că e străveche ea, fericirea?
Un regat, o indecentă violare a solitudinii.
Că uneori obosește până și minutarul
acestui ceas mic ? Iar din
istovirea aceea se-aleg zaharicale prin poezii.
Cazimir mai alege lalele roșii în piață
el le vrea mereu desfăcute, lățindu-și petelele
cu nerușinae, bobocii nu-i plac.

E-o grabă în toate. Și ce să-ți spun ?
Lalelele vin acasă în clipa cea mai sfruntată
vin cu-o clipă -nainte de ofilire
vin să-și arate pistilul gol
vin pentru purificare
pe tăblia furniruită a mesei
pentru neîncrederea copilului de patru ani.
Iar el nu se-nvață. Alege iar
laleaua cea mai deschisă și jocul
începe iar cum e și firesc. Vorbeam despre
fericire. Doar că din când în când
la unu noaptea, ascult o secundă: ce foșnet suav !

Cad petalele roșii.

Rânduri întregi tăiate de-o peniță

totul codificat, întinzi mâna
și asta înseamnă ceva. Punctul
fierbinte în jurul căruia
imaginația fierbe, rânduri întregi
tăiate de-o peniță cu iridium consumat .

(scrijelite ? jertfite ?)

povestea care nu se-ncheagă.și tot ce era
se dezmembrează acum.

Haine, flori de mătase

ziare vechi într-un pod părăsit.

risipindu-se la o atingere în fărâme, cu foșnet.

În fărâme prăfoase, iar altcineva

într-o bună zi, va descoperi

un alt liant, o formulă de viață trecută-n cuvinte

și asta va fi din nou

cotitura de aur a poeziei.

Caligrafii stinse

două cești, două cești cu cafea
pe tăblia lucioasă a mesei/două cești
pe marginea lui aprilie așteptând
clipa,să se-mplinească,apoi una golită
și una plină, apoi lumina rece,
apoi bumbul dulceag al primăverii dinainte
pierdute,sensul vag al tăcerii și cerul
dintre noi,impregnat /tensionat/anonim
oborit,aerul, aerul apoi desenând pe el
ci melancolie o altă caligrafie.

Ceva ce petrece mâna mea peste mâna ei
dar totul e neputință caldă. Sunt
fire de întrebări -răzlețe,aproape pierdute
în amintirile secetoase-ale verii
purtate de canari rătăciți, berze și ele
rătăcitpare ,spre alt tărâm .sunt caligrafii aproape stinse
și dureri ușoare dar de nespus.

Montalescă

1.acum să gădesc un pretext, să caut
o închipuire fardată voios. laleaua galbenă
va muri dar chiar ea este martorul tăcut
al nopților arse.
mobilierul florentin scârțâie.

Nu m-am schimbat,
spoiesc primăvara, sufăr identic
alchimia nereușită-mi priește.
Și totuși, treci acum prin aceste-ntâmplări
Luminoase, atingi vasele argintate.
... și-acel fiammeo al nopții nepetrecute.

1.
2.Atâtea-ntâmplări!
 Și trec pe lângă tine.
Fapte mici își picură înțelesul
 în felul lor.
Tu nu le bagi în seamă.
Tu nu vrei să privești tufa de liliac.
Seri febrile, copilul se luptă cu boala,
Inima mea se luptă cu îngerul. Tu ești

Doar o imagine care se șterge încet, desenul,
Ploii sub ștergătoarele de parbriz.

3.și chiar dacă patima rece
durează o clipă
în clipa aceasta încapă viața mea toată
din mine cântecul
demult s-a desprins
s-a pierdut.
Mai trăiește doar ceara uscată
Curajul acesta tăcut

Spre margine

Am uitat mireasma aceluia abur
Și confuz e sunetul dimineții
Pe via Flavia. Aproape
nesiguri suntem și noi, cei din
fotografia ruptă. Timpul
rostogolește bulgărele spre margine.
Mai e atât de puțin. În curând
memoria va nivela totul.

Harnicul grădinar al iluziei.

Băutura din pahar s-a și evaporat.
Asta voiau toți: un final .
Îl vor avea, vezi bine...
Ține ceva de la mine: mireasma castanelor calde.
Cât este
Vom fi.
O formă încăpățânată , zadarnică,
un abur pe Tibru.

O scânteie albastră

Nu pleca.

Atât de puternic răsăriseși în vis
în sfârșit te vedeam, mai cu seamă-mi vorbeai.
Ajunsesem la tine într-un decor cu geamlâc.
Iar visul cu tine-o secundă chinuitoare
cum alții îmi spun că-mi dolesc.

O fervoare
a-ndurerării.O scânteie albastră. Apoi

am ieșit cu gura amară, iarăși la vagoneții mei zilnici
pe care-i împing. Dar
mărul și părul tău au rodit anul ăsta?
Iepurele tărcat mai iese și-acum seara în crâng?

Aș fi vrut să te-ntreb o mulțime de lucruri
în clipa aceea, din vis cu geamlâc. Să fi spus
nu pleca, nu pleca încă și cioburile mărunte
să-ți aprindă suflarea, un pic.

Jurnal

Ce va fi până luni?
Întoarsă către
micul cântec al păsării fără nume
inima mea oare te va trăda?

Va găsi iar înțelepciune în resemnare
și totul va fi doar iluzie?

Mai puțin decât vântul hoinar?

Există la Ostia, pe maul hipnotic, o casă.
Șopârlele picotesc pe poeyrele calde și în tăcere
palmierii/oleandri/ânfrumusețează zadarnic
închipuirea.

Lumina absenței
să ia/ să ajungă
acest trup inert al iubirii abstracte.

Cuprins

Scene de foc.....	3
Sfîșiere.....	4
Ceaiul iernilor viitoare.....	5
Pâcla.....	6
Iarba pisicilor.....	7
O ușiță nemernică-n minte.....	8
Ploi de mai.....	9
Așteptând.....	10
Fervoare și claritate.....	11
Lumina lunii.....	12
Către care-ntinzi mâna tristă.....	13
Evanescență.....	14
Un jeton.....	15
În reflux.....	16
Foarte încet	17
Un clopot de sticlă.....	18

II:Ceaiul amanților

Demult la castel.....	20
Primăvara reîntoarcerii.....	21
Camulflaj.....	22
Cât m-ai iubit.....	23
Între glzvanduri.....	24
Diez.....	25
Naivă(XX).....	26
Nici o vinovăție.....	27
Timpul golfului.....	28

Solitude.....	29
La ora sticloasă.....	30
Îndrăgostire.....	31
Însorita agonie (1.cînd fiecare zgomot).....	32
Însorita agonie (2. visului meu).....	32
Însorita agonie (3. post-imagini muzicale).....	33
Însorita agonie (4. dimineața ochii tăi erau putrezi).....	33
Însorita agonie (5. cu abstracțiuni și simboluri).....	33
Însorita agonie (6. bîndețe-ntruchipată, vii).....	34
Însorita agonie (7.desenată doar pe jumătate).....	34
Însorita agonie (8.am visat trandafiri).....	35
De abur	36
Rugina.....	37
Cu gîndul la mine.....	38
Caligrafie.....	39

III:Prin cuvânt și închipuire

Pomul de Crăciun.....	41
Prin cuvânt și închipuire.....	42
Așa cum ești.....	43
Vaccin.....	44
Flash back	45
Cu iarbă nouă.....	46
Sclipățul.....	47
Într-un foioșor răcoros.....	48
Trupul lui firav	50
Abur.....	51
Cum renunț.....	52
Orice vers e o predestinare.....	53
Destînuire.....	54
Cafe concert.....	55
Noapți tăcute.....	56

Invincibil.....	57
Pastel.....	58
Din memorie	59
Au fost ani de iubire.....	60
Refugiu.....	61
Nnumai frezii.....	62
Fugară.....	63
Cândva ți-o vei aduce aminte.....	64
Anamorfoză.....	65
Să n-o numim.....	66
Discontinuitate.....	68
Rugină.....	69
Atingere	70
Pe pod.....	71
Ce jertfă mai caldă.....	72
Un pas mic.....	73
Ucigătoarea tandrețe a despărțirii.....	74
***(azi.când cenușa-i mai vie).....	74
Încă o întrebare.....	75
Trepte.....	76
Punct de fugă.....	77
Lalele roșii	78
Rânduri întregi tăiate de-o peniță.....	79
Caligrafii stinse.....	80
Montalescă.....	81
Montalescă(1.acum să gălesc un pretext).....	81
Montalescă (2. atâtea-ntâmplări!).....	81
Montalescă (3. și chiar dacă patima rece).....	82
Spre margine.....	83
O scânteie albastră	84
Jurnal.....	85

Ceremonia ceaiului

ultimul ceai și ziua aruncându-și
monezile strălucitoare
risipaei mă umilește
ceremonia ceaiului împărțind-o
în camera mică